वायुं देवम् 'इयक्षसि, यज, पूजय । कीदृशः कविः, 'द्युतद्यामा' यामशब्देन नियमरूपो यागोऽभिधीयते, द्योतमानो यागो यस्यासौ 'द्युतद्यामा', 'नियुतः पत्यमानः' नियुतो याः पूर्व्वोक्ता वडवास्ताः, 'पत्यमानः' वायोरानयनार्थं सेवमानः ॥

अथ याज्यामाह । "आ नो नियुद्भिः शतिनीभिरध्वरम्। सहस्रिणीभिरुप याहि यज्ञम् । वायो अस्मिन् हविषि माद-यस्व । यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः" इति । हे वायो, 'शतिनीभिः' शतसङ्ख्यायुक्ताभिः, 'सहस्रिणीभिः' सहस्रसङ्ख्या-युक्ताभिश्च 'नियुद्भिः' नियुक्ताभिर्वडवाभिः सह, 'नः' अस्म-दीयं, 'अध्वरं' हिंसारहितं यज्ञं, प्रति 'उप' समीपे, 'आया-हि' आगच्छ, आगत्य च 'अस्मिन् हविषि', स्वीकृते सति 'मादयस्व' त्वं हृष्टः सन् अस्मानपि हर्षय, 'यूयं', त्वञ्च त्वदीय-भृत्याश्च सर्व्वे,'स्वस्तिभिः' अविनाशैः फलैः,'नः' अस्मान्,'सदा', 'पात' रक्षत । यदेतत् षडृचं सूक्तं वायव्यपशौ प्रवृत्तं तदेतत् सूत्रकारः स्पष्टीचकार, 'काम्यैः पशुभिरमावास्यायां पौर्ण-मास्यां वा यजेत, तेषां निरूढपशुबन्धवत् कल्पो वायव्यꣳ श्वेतम्' इति । ये ब्राह्मणे न व्याख्यातास्तेषामावापिकेषु स्थानेषु यथादेवतं षडृचो निदधाति, वपायाः पुरोडाशस्य हविष इति द्वे द्वे, पीवोऽन्नाꣳ रयिवृधः सुमेधा इत्येतानि यथापूर्व्वं यथालिङ्गमाम्नातानि भवन्तीति ।

अथ यः प्रजाकामः पशुकामः स्यात् स एतं प्राजापत्यमजं त्वरमालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह ।